

NEJVYŠŠÍ SOUD

Mgr. Petr TOMÍČEK
vedoucí oddělení styku s veřejností

sp. zn. Zin 23/2022

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší soud jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „informační zákon“ anebo „SvInf“), rozhodl o žádosti **Odborové organizace Sluníčko**, IČO: 22711554, s doručovací adresou Tovární 1072/4, 571 01 Moravská Třebová, s adresou datové schránky pc8s9un, ze dne 16. 2. 2022, v řízení sp. zn. Zin 23/2022 (dále jen „projednávaná žádost“),

takto:

I. Podle § 15 odst. 1 v souladu s § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona se v bodě 1) projednávaná žádost **odmítá**.

II. Podle § 15 odst. 1 v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona, ve spojení s čl. 6 odst. 1 NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále jen „nařízení“) a dále také v souladu se zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, se projednávaná žádost v bodě 2) částečně **odmítá** tak, že v kopii požadovaných rozhodnutí nebudou poskytnuty osobní údaje účastníků řízení a třetích osob.

Odůvodnění:

Povinný subjekt obdržel projednávanou žádost v následujícím znění:

*„Žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb.
Ze spisu 26 Nc 305/2018 Okresního soudu v Mladé Boleslavi (dnes byl odeslán k NS) žádáme:
1) Protokoly z jednání ve věci sp. zn 26 Nc 305 / 2018 ze dne 17.1.2019, ze dne 19.9.2019 a ze dne 11.10.2019.
2) Rozsudky 26 Nc 305/2018-510, 26 Nc 305/2018-363 a 26 Nc 305/2018-180.“*

K výroku I. rozhodnutí:

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti“.

Povinné subjekty ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona „neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků.“

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny **přiměřeným** způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Zákonem, který provádí uvedené ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny, je právě informační zákon.

Čl. 4 odst. 4 Listiny uvádí následující: *„Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.“* Čl. 17 odst. 4 pak zní následovně (podtržení doplněno): *„Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.“*

Čl. 10 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) deklaruje možnosti omezení svobody projevu (tedy v důsledku i práva na informace) následovně (podtržení doplněno): *„Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.“*

Předmětem projednávané žádosti je mj. požadavek na poskytnutí protokolů z konkrétních jednání soudu, tedy informace, které mají původ a bezprostředně se týkají rozhodovací činnosti soudů, respektive se jedná o informace z konkrétního soudního řízení.

V případě projednávané žádosti se tak jedná o požadavek na poskytnutí informace z rozhodovací činnosti soudů, kterou s odkazem na § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona Nejvyšší soud jako povinný subjekt neposkytuje. V dané souvislosti je nutné upozornit, že požadovaná informace má v zásadě neveřejný charakter, respektive jde o informaci, která se obecně neposkytuje a nezveřejňuje. O to silnější musejí být podle názoru povinného subjektu důvody k prolomení této ochrany (podrobně viz rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 29. září 2020, č. j. 10 A 176/2019 – 63).

Protokoly z jednání soudu jsou činěny s vědomím, že se primárně jedná o neveřejný dokument vytvořený toliko pro dané soudní řízení.

Poskytováním neveřejných informací ze soudního řízení by důvodně mohla být ohrožena důvěra v autoritu a nestrannost soudní moci, kterou chrání čl. 10 odst. 2 Úmluvy.

Míra „(ne)veřejnosti“ požadovaného dokumentu se tedy projevuje především ve skutečnosti, že je plně v ruce rozhodujícího orgánu, jakým způsobem a v jakém rozsahu bude dosavadní řízení, jednotlivé návrhy a vyjádření, případně skutečnosti z jednání, které byly zachyceny v příslušném protokolu, rekapitulovat v textu rozhodnutí. Je tak na posouzení příslušného soudního senátu, jaké skutečnosti mají význam pro rozhodnutí a jaké nikoli, respektive s jakou mírou obecnosti či konkrétnosti budou tyto skutečnosti v textu rozhodnutí reprodukovány (pro zajištění veřejné kontroly výstupů soudní činnosti).

Povinný subjekt, jak je dennodenně zřejmé z praxe (viz níže), se nebrání poskytování informací o **výsledcích** rozhodovací činnosti jednotlivých senátů či kolegií Nejvyššího soudu, která musí být zcela jistě pod veřejnou kontrolou, avšak v souladu s § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona neposkytuje informace o samotném průběhu rozhodovací činnosti, která k závěrečnému rozhodnutí vedla, případně neposkytuje ani informace bezprostředně navázané a související s vydaným rozhodnutím (případně ani informace z další fáze navazujícího řízení, např. před Ústavním soudem).

Projednávaná žádost v dané části podle názoru povinného subjektu ani nedává prostor k úvaze, zda informace (ne)poskytnout. Na rozdíl např. od ustanovení § 11 odst. 1 informačního zákona, který uvádí (důraz doplněn) „**Povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud**“, se v ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona výslovně píše (důraz doplněn) „**Povinné subjekty dále neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů s výjimkou rozsudků**“. Podle povinného subjektu tak zákonodárce výslovně omezuje správní úvahu k poskytování jednotlivých informací z rozhodovací činnosti soudů. Povinný subjekt k tomuto závěru odkazuje nejen na samotné striktní znění informačního zákona, ale taktéž i na náleží Pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10, jímž bylo změněno původní znění § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, resp. zrušeno původně začleněné slovo „pravomocných“, rozumějme rozsudků. V předmětné části zákona tak Plénum Ústavního soudu rozšířilo práva žadatelů na poskytnutí i nepravomocných rozsudků ze strany povinných subjektů, **avšak ponechalo zákonným neposkytnutí dalších informací z průběhu soudního řízení, resp. rozhodovací činnosti soudů.**

Na základě výše uvedeného se tak jeví, že informační zákon kategoricky zakazuje poskytnutí jakýchkoli informací o rozhodovací činnosti soudů – s výjimkou „rozsudků“. Aplikovaný zákonný důvod pro odmítnutí žádosti o informace tak bude naplněn vždy, pokud nebude v daném případě shledán závažný důvod (veřejný zájem) pro poskytnutí požadovaných informací (a contrario bod 34 rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2021, č. j. 8 A 131/2019- 60). Povinný subjekt tak v souladu s respektem k minimálnímu omezení základních lidských práv přistoupil k vážení v kolizi stojících základních práv (veřejných zájmů, viz dále).

K neposkytování informací z rozhodovací činnosti soudu na základě informačního zákona poukazuje povinný subjekt taktéž na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 29 A 170/2017 (zvýraznění doplněno povinným subjektem):

*„17. Právo na informace je garantováno zejména v čl. 17 Listiny základních práv a svobod, ale také v čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. **Tato práva nejsou bezbřehá a absolutní, ale naráží na určitá omezení a limity.***

*24. Povinnému subjektu lze přitakat v tom, že poskytnutím textu stížnosti ještě před ukončením řízení o ní by mohlo dojít k ohrožení nezávislosti a nestrannosti rozhodujícího soudu, zde žalovaného. Je naprosto běžné, že soudy neposkytují v režimu práva na informace obsah návrhů na zahájení řízení před rozhodnutím o nich, a i později se lze s obsahem takových podání seznámit spíše formou rozhodnutí, v němž je obsah návrhu rekapitulován. Uvedené zcela jednoznačně míří na to, aby nemohlo dojít k ovlivňování soudců, vyvíjení tlaku na ně, jak mají v dané věci rozhodnout. **Kontrola jejich práce je možná posléze, cestou poskytnutí soudního rozhodnutí.***

28. Soud tak má za to, že odmítnutí žádosti o informace bylo opodstatněné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí včetně poukazu na nezbytnost jednotného rozhodování, což je jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů, ob stojí...“

Dále je příhodné odkázat i na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 29 A 133/2015, v němž je uvedeno mj. následující (důraz doplněn):

*„Vůle zákonodárce je přitom v tomto ohledu zcela zřejmá, **jiné informace o rozhodovací činnosti soudů než ty, které jsou obsaženy v soudních rozhodnutích, povinné subjekty nemohou žadatelům poskytnout.***

/.../ žalovaný toto omezení práva na informace mohl aplikovat pouze v případě, kdy po něm byla požadována informace o jeho rozhodovací činnosti. Tak tomu v daném případě bylo.

/.../ Z uvedeného plyne, že z informační povinnosti je vyňat celý rozhodovací mechanismus soudu v konkrétní věci, s výjimkou rozhodnutí.

/.../ V této souvislosti lze dále uvést, že z hlediska veřejné kontroly soudnictví je podstatná zejména obecná dostupnost soudních rozhodnutí. Na základě této dostupnosti pak mohou být jednotlivá rozhodnutí předmětem veřejného diskurzu. Za zákonnost těchto rozhodnutí a postupů vedoucích k jejich vydání odpovídá z institucionálního pohledu soud, personálně pak soudci projednávající a rozhodující danou věc.“

V případě projednávané žádosti je na jedné straně jako veřejný zájem svědčící pro neposkytnutí požadované informace ochrana autority a nestrannosti soudní moci, umocněný zájmem na neprolomení striktního omezení informačního zákona, na druhé straně je chráněnou hodnotou žadatelovo základní právo na informace.

Hodnotu autority a nestrannosti soudní moci, respektive důvěru veřejnosti v soudní systém a rozhodování soudů, je podle názoru povinného subjektu nezbytné chránit nejen ve fázi soudního řízení před rozhodnutím soudu v dané věci, ale zpravidla i po vydání rozhodnutí, respektive i v navazující „porozsudkové agendě“, v níž by dané rozhodnutí mělo před kritikou veřejnosti obstát „samo o sobě“. Do rozhodovací činnosti soudů jednoznačně spadají i texty protokolů z jednání. Povinný subjekt na tomto místě opět rekapituluje, že je plně na zvážení příslušného senátu Nejvyššího soudu (resp. obecně daného rozhodujícího tělesa), v jakém rozsahu bude např. text dovolání či např. konkrétní skutečnosti, které obsahuje protokol z daného soudního jednání, rekapitulovat či z nich v textu svého rozhodnutí přímo citovat zásadní pasáže.

Dále je vhodné upozornit na skutečnost, že Nejvyšší soud již od roku 2002 zcela bezvýjimečně zveřejňuje všechna rozhodnutí ze soudní agendy na webu www.nsoud.cz. Široké veřejnosti, médiím i odborné právnícké komunitě je tak zprostředkován bezprostřední pohled na výsledky práce soudců Nejvyššího soudu. Všechna rozhodnutí je možno podrobovat (nejen) odborné kritice. Povinný subjekt je toho názoru, že tato skutečnost (bezvýhradné zveřejňování výsledků rozhodovací činnosti) dále oslabuje zájem veřejnosti na poskytnutí jiných informací o rozhodovací činnosti, které nejsou zahrnuty v textu rozhodnutí. Nejvyšší soud je tak připraven v souvislosti se zveřejňováním všech svých meritorních rozhodnutí na případnou kritiku a zcela bez omezení tak (po splnění obvyklých technických, popř. administrativních podmínek) umožňuje široké veřejnosti kontrolu práce jednotlivých soudních senátů. Povinný subjekt se pouze brání možné kritice na základě v zásadě neveřejných informací, což by mohlo vést k ohrožení autority a nestrannosti soudní moci.

Nejvyšší soud nemůže jakkoli ovlivnit další manipulaci s poskytnutými informacemi ze strany jednotlivých žadatelů, nemůže tak ani zabránit případným dezinterpretacím či účelnému zneužití poskytnutých informací. Popsanému nejen, že nejde předejít, ale i velmi těžko je možné tyto zásahy vyvracet a uvádět na pravou míru.

Uvážení určitého širšího kontextu pro posuzování žádostí o informace bylo podle názoru povinného subjektu aprobováno rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2021, č. j. 30 A 56/2019 – 73 (viz bod 13 citovaného rozhodnutí). Případně viz dále i následující citace z posledně uvedeného rozhodnutí (bod 21): „*Rozpitvávání těchto skutečností nemůže nikterak přispět k veřejné kontrole soudní moci a přístup k těmto informacím je naopak při nesprávné prezentaci získaných znalostí snadno zneužitelný k tomu, aby důvěru v soudy narušil.*“ Krajský soud tak vzal při svém rozhodování v potaz i velmi omezené možnosti soudce či soudu reagovat na případnou kritiku vycházející z těchto (v zásadě neveřejných) informací, které mohou ohrozit autoritu a nestrannost soudní moci. Kritériem pro posouzení důvodnosti žádosti byla i skutečnost, zda jsou požadované informace způsobilé „*přispět k veřejné kontrole soudní moci*“. Povinný subjekt je toho názoru, že v případě projednávané žádosti požadovaná informace (texty protokolů), nemůže přispět ke kontrole výkonu rozhodovací činnosti soudů, naopak může bez dalšího důvěru veřejnosti v soudní systém ohrozit (viz výše citace rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2021, č. j. 30 A 56/2019 – 73).

Jak nicméně uvádí nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (důraz doplněn): „135. *Žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod, zaručenou ústavním pořádkem. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci **zvážit význam a intenzitu dotčených práv.***“ Na základě provedení **testu proporcionality** dospěl povinný subjekt k následujícím závěrům:

Test vhodnosti, jako první krok testu proporcionality, byl splněn, jelikož zvolený nástroj (částečné odmítnutí projednávané žádosti) dosahuje sledovaného cíle (ochrany vymezené skupiny informací). Test potřebnosti, jako druhý krok testu proporcionality, je rovněž splněn – povinný subjekt nemá k dispozici žádný mírnější nástroj, který by žadatelovo právo omezoval v menší míře a který by současně sledovaného cíle dosahoval v potřebné kvalitě. Test přiměřenosti, jako třetí krok testu proporcionality, tedy vážení v kolizi stojících zájmů, rovněž svědčí ve prospěch závěru o neposkytnutí zákonem chráněných informací. Naopak na straně žadatele povinný subjekt neshledal žádný závažný důvod, který by odůvodňoval „*prolomení*“ ochrany informací z konkrétního soudního řízení. Žadatel žádný důvod pro osvědčení veřejného zájmu na poskytnutí požadovaných informací netvrdil (ani to nebyla jeho povinnost, povinný subjekt tuto skutečnost žadateli nijak neklade k tíži). Povinný subjekt v případě projednávané žádosti neshledává žádný silný veřejný zájem (důvod) k prolomení citovaného ustanovení informačního zákona a zavedené praxe Nejvyššího soudu.

Pro úplnost povinný subjekt dodává, že si je plně vědom aktuální judikatury správních soudů, které v případě žádostí o informace ze **správních** spisů rozlišují mezi žádostmi o konkrétní dokumenty a žádostmi o (kompletní) kopie daných správních spisů. V tomto ohledu je nutné si uvědomit, že informační zákon neobsahuje kategorický zákaz poskytování informací ze správních řízení (správních spisů). Jedná se o zásadní rozdíl od žádostí o informace ze soudních spisů (soudních řízení), jejichž kategorickou nepřístupnost naopak informační zákon zcela jasně stanovuje, respektive obecně chrání informace „o rozhodovací činnosti“. Na základě výše uvedeného je tak lhostejno, zda se žadatel domáhá „jen“ konkrétní informace (dokumentu) ze soudního řízení (soudního spisu), jelikož tato skutečnost není ukazatelem pro posouzení přípustnosti posuzované žádosti. Jediným kritériem v popsané situaci je skutečnost, zda je danou žádostí plněn (sledován) naléhavý veřejný zájem, či je sledován toliko „*individuální*“ zájem konkrétního žadatele, který nedosahuje intenzity ospravedlňující prolomení zcela kategorického ustanovení informačního zákona (viz test proporcionality).

Pro úplnost je potřeba upozornit i na možnosti, které jsou k dispozici na základě zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), který upravuje právo nahlížení do soudních spisů jak účastníkům řízení, tak i osobám, které pro nahlížení prokáží právní zájem, viz následující citace z o.s.ř.:

§ 44 o.s.ř. uvádí následující:

- (1) *Účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do soudního spisu, s výjimkou protokolu o hlasování, a činit si z něho výpisy a opisy.*
- (2) *Každému, kdo na tom má právní zájem nebo kdo pro to má vážné důvody, předseda senátu na žádost povolí, aby nahlédl do spisu a aby si z něho učinil výpisy nebo opisy, ledaže jde o spis, o němž právní předpisy stanoví, že jeho obsah musí zůstat utajen.*
- (3) *Při povolování nahlížet do spisů je nutno učinit takové opatření, aby byla zachována tajnost utajovaných informací chráněných zvláštním zákonem.*
- (4) *Odstavce 1 až 3 se použijí obdobně pro přehrávání záznamů, poskytování jejich kopií nebo pro jiné způsoby zachycení obsahu listiny.*

Ostatně i sám žadatel této možnosti již využil, aktuálně u Nejvyššího soudu probíhá soudní (dovolací) řízení ve věci sp. zn. 24 Cdo 521/2022, jehož předmět byl definován jako „*O nahlédnutí do spisu vedeného u Okresního soudu v Mladé Boleslavi pod sp. zn. 26 Nc 305/2018*“. Žadatel rovněž využil i možnosti podle § 118 Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího soudu (veřejně dostupný na webu www.nsoud.cz v sekci „Organizační dokumenty“), který upravuje „*Studium spisů úseku výkonu soudnictví z vědeckých a studijních důvodů*“. V této věci tak je posouzení samostatné žádosti, která je u Nejvyššího soudu vedená pod sp. zn. S 91/2022, na předsedovi Nejvyššího soudu.

V dané souvislosti povinný subjekt dodává, že tyto „alternativní možnosti přístupu“ k části požadovaných informací nevyklučují možnost podání žádosti podle informačního zákona, neuplatní se tedy důvod odmítnutí podle § 2 odst. 3 informačního zákona, který vylučuje aplikaci informačního zákona v případě, pokud „*zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací*“. Úprava o.s.ř. tyto náležitosti sice splňuje, k aplikaci důvodu podle § 2 odst. 3 informačního zákona by nicméně povinný subjekt přistoupil až ve chvíli, v níž by bylo požadováno poskytnutí podstatné části z předmětného spisu, nikoliv pouze v případě žádosti k poskytnutí několika vybraných dokumentů (neuplatnění důvodu odmítnutí podle § 2 odst. 3 informačního zákona nicméně nijak neomezuje aplikaci jiných výluk z poskytování informací, které informační zákon obsahuje).

Na základě zákonné výjimky z poskytování informací z rozhodovací činnosti soudu tak povinnému subjektu nezbylo, než projednávanou žádost ve vymezené části odmítnout, a to podle účinného znění § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona.

K výroku II. rozhodnutí:

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „*pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti*“.

Na národní úrovni se zákonnosti zpracování věnuje § 5 a násl. zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů:

„Správce je oprávněn zpracovávat osobní údaje, pokud je to nezbytné pro splnění:

- a) povinnosti, která je správci uložena právním předpisem, nebo*
- b) úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je správce pověřen.“*

Podle čl. 4 odst. 1 nařízení se osobními údaji rozumí „*veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby“.*

Podle § 4 odst. 2 nařízení je zpracováním osobních údajů „*jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení“.*

Jelikož projednávaná žádost neobsahovala náležitost, že je jejím předmětem toliko pseudonymizovaná verze daného rozhodnutí, musel se povinný subjekt zabývat nastalou kolizí práva na informace a práva na ochranu soukromí a osobních údajů.

Nejvyšší soud nemá v daném případě (u projednávanou žádostí požadovaného rozhodnutí) od subjektů osobních údajů souhlas s předáním jiné osobě a ani nesplňuje další podmínky stanovené čl. 6 odst. 1 nařízení, což poskytuje zákonný důvod pro částečné odmítnutí projednávané žádosti v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona. Nejvyšší soud proto při vydání předkládaného rozhodnutí upřednostnil právo na ochranu osobnosti a osobních údajů účastníků (stran) řízení, popř. třetích osob, podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) nad právem na informace podle čl. 17 odst. 5 Listiny. Povinný subjekt má za to, že svým rozhodnutím současně nijak výrazně neomezil obsah požadované informace.

S ohledem na výše uvedené povinný subjekt rozhodl výrokem předkládaného rozhodnutí tak, že projednávanou žádost v rozsahu chráněných osobních údajů v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 15 odst. 1 informačního zákona částečně odmítl a k projednávané žádosti poskytuje pouze pseudonymizované kopie rozhodnutí v podobě, v níž je má aktuálně v dispozici.

Poučení: Proti rozhodnutí o odmítnutí projednávané žádosti nebo její části je možné podle § 16 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podat odvolání, které se podává u povinného subjektu, který řízení o poskytnutí informace vedl v prvním stupni, do 15 dnů ode dne doručení.

Poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona

Ke zbývajícím částem projednávané žádosti, kde nebylo poskytnutí informací částečně odmítnuto předkládaným rozhodnutím, poskytuje povinný subjekt požadované informace formou příloh. Požadovaná rozhodnutí jsou poskytována v podobě, v níž je má povinný subjekt aktuálně v dispozici.

Poučení: Proti způsobu vyřízení žádosti v části, kde jsou poskytovány informace, je možné podle § 16a odst. 1 informačního zákona podat stížnost do 30 dnů od doručení. Stížnost se podává přímo k povinnému subjektu, který řízení o poskytnutí informace vedl v prvním stupni.

V Brně dne 1. 3. 2022

L. S.

Mgr. Petr Tomíček
vedoucí oddělení styku s veřejností,
pověřený vyřizováním žádostí podle informačního zákona